

5 lei

31 de ani

BURSA
ZIARUL OAMENILOR DE AFACERI

presă independentă

Vineri, 24 decembrie 2021, nr. 249 (7029), anul XXXI

12 pagini

Echipa ziarului BURSA vă urează Sărbători Fericite!

Următoarea ediție e-paper a ziarului BURSA va apărea în data de 5 ianuarie 2022.

Până atunci, ne puteți urmări pe www.bursa.ro

La mulți ani!

Precizare: în această povestioară niciun animal nu a fost rănit; evident, nu punem la socoteală oamenii.

DAN NICOLAE
↑ într-o lume tot mai corectă politic și tot mai grăbită, dacă vrei să spui ceva și nu ești dispus să fii pus la zid înainte să termini, faci precizări de la început. Desigur, riszi să ruinezi "narațiunea", dar nu mai contează, decât să ai vorbele... În luna decembrie oamenii au în cătarea puștii, portofelului, asomatorului, cuțitului și furculiței o singură specie: porcul. Noi, cei din linia întâi a prostiilor făcute cu cele mai nobile

POVESTE DE IARNĂ

Vânătoarea de iepuri

gânduri și zâmbetul pe buze, avem mereu alte planuri. Strămoșii vânătorii uriau în noi de cum cădea prima zăpadă și nu ne dădeau pace până nu treceam la fapte. Putea să sufle și Euroclidonul pe uscat (vântul dinspre miazănoapte care a luat pe sus corabia Sfântului Pavel), noi eram nestrămutați în credința noastră. Ce presupuneau faptele: o adunare (mai mult adunătură) de 6-8 băieți, cu

câte o măciucă la purtător (de preferat din lemn de salcâm) și cu câte un cămeș (de dorit cu toate cele patru picioare) adus din gospodărie, fiecare ce avea din punct de vedere al rasei (câinelui, desigur), care alergau bezmetici, mai puțin măciucile, câteva ore prin zăpadă. Se mergea pe "deal", care de fapt era și încă mai este o câmpie mărginită pe o lungime de grădinile caselor din

sat (așezat pe malul Argeșului) și pe cealaltă parte de autostrada București - Pitești, proaspăt construită la vremea respectivă, iar lălmăile erau tăiate de fostul cimitir într-un capăt și de noul cimitir în celălalt. Ideea era simplă, se pleca în evantai dinspre sat spre câmp până când lăse un iepure din ascunzătoare, după care începea hăitarea acestuia. De ce așteptam căderea zăpezii?

Cred că era și un factor estetic, câmpul alb era foarte frumos, dar și practic, așa puteam vedea mai bine iepurele gri (în aceea perioadă iepurii sălbatici nu își vopseau blana), în plus pe marginea autostrăzii erau puse niște garduri care împiedicau troienirea șoselei, astfel încât circuitul de alergare era relativ închis, iar șansele de reușită creșteu apreciabil, de la zero spre... nimic. Ori

de câte ori plecam la vânătoare, tata (profesor inclusiv în timpul liber) ne încuraja, pedagogic, aranjând că o să pună tuțul pe foc să facă o mămăligă, să avem cu ce mânca iepurile. Vorbe, nu am mâncat nicio mămăligă cu friptură de iepure, deși tata a făcut sute de mămăligi, atât pentru vânătoare, cât și pentru cunștințușii casnici. Invariabil la fiecare vânătoare, câinii, care fie nu se cunoșteau suficient, fie se șiau prea bine și se antipăteau, se încălțerau și jumătate din timp ne ocupam să îi împicăm. Eu aveam un exemplar mai ciudat, Cocoloș, masiv, dar cu picioare extrem de scurte (o combinație între o tărătoare și un porc), era doar de prezentare, avea în zăpadă o viteză de deplasare atât de mică încât nu ai fi pariat că poate prinde din urmă un melc cu semipărăză. (continuare în pagina 10)